

Carnet I.A.T.C.

„Teatrul și problemele contemporaneității“

A 25-a aniversare a Republicii a fost sărbătorită la Institutul de artă Teatrală și Cinematografică „Ion Luca Caragiale“ printr-un spectacol tineresc — *Poem* —, realizat de Laurențiu Azimioară și având la bază un scenariu conceput de Dumitru Carabăț pe versuri reprezentative ale poeziei noastre patriotice și muzica Corneliiei Tăutu.

Sub același semn festiv s-a desfășurat și coloeviul științific „Teatrul și problemele contemporaneității“. Axat cu precădere pe probleme de teorie, coloeviul s-a arătat în ansamblul lui, totuși, prea puțin revelator în raport cu ciștișurile teatrului nostru, pe care ne-am fi așteptat să le vedem comentate cu prilejul evenimentului căruia i-a fost închinată dezbateră, ca și față de însăși ideea aleasă să se dezbată. În adevăr, o mare cantitate de comunicări, interesante fiecare în parte, pare a fi fost obținută sub semnul întâmplătorului, mai degrabă, decât al unei preocupări tematice bine determinate și clar orientate, pentru a feri sesiunea de un vădit aer eclectic. Au fost alăturate astfel probleme ale umorului în artă și ale didacticii în abordarea partiturilor comice (comunicare: Eugenia Popovici) de experiența și foloasele teatrului „en rond“ (comunicări: Moni Ghelenter și Zoe Stanca Anghel); mesajul verbal al actorului (comunicare: Maria Zoe Ionescu) de discutarea activității și condiției de lucru a Studioului I.A.T.C. (comunicare: Valeriu Grama și Monica Săvulescu), pentru ca apoi chestiunile de estetică teatrală și cinematografică și de istorie contemporană a teatrului (comunicări: Andrei Strihan, Ion Toboșaru, C. Marinescu, Gh. Ceaușu, Florian

Mihaela Tonitza, G. Banu, Doina Sipoș, Octav Gheorghiu, Ileana Berlogea, Mircea Mancaș, Horia Deleanu etc.) să fie abordate din cele mai variate unghiuri de vedere — de la perspectiva umanismului și realismului în arta spectacolului, la ecourile teatrului kabuki în cultura teatrală europeană; de la argumente structuraliste și lingvistice în analiza ori în proiectarea unei înnoiri a conceptului de dramaturgie, la cercetarea teatrului ca factor de agitație revoluționară sau ca reflex al evenimentului social politic (acestea cu referire exclusiv la teatrul și creatorii de teatru străini) și la valorile poetice în dramaturgie (cu referire la creația dramatică originală) ș.a.m.d.

S-a realizat imaginea unor nespuse de variate aspecte puse în discuție. Dar, restrinse la obiect și necorelate între ele, comunicările prezentate au îngreunat tragerea unei concluzii limpeză privitoare la tema propusă de coloeviu. Cele trei direcții în jurul cărora s-a axat, prea puțin sudat, acest coloeviu — direcția artei spectacolului, a esteticii teatrale și cinematografice și a istoriei teatrului și literaturii dramatice — au putut totuși reliefa un numitor comun: exigența profesională cu care se caută la I.A.T.C. îmbunătățirea metodelor destinate a fi aplicate în formarea viitorilor practicieni și oameni de teatru. Totodată, comunicările au arătat orizontul larg ce se deschide cercetărilor în lumea teatrologilor noștri.

Aportul informativ care a marcat coloeviul I.A.T.C. s-ar fi bucurat credem, dincolo de orice observații, de un ecou pozitiv, dacă din rîndurile referenților n-ar fi lipsit reprezentanții catedrei de regie și, dacă, în rîndurile auditorilor, s-ar fi aflat și studenții.

T. Z.

